

Formanden: Da ikke alle Forslagsstillerne have fravalbet Forslaget, idet den ene af dem er fraværende med Orlov, er det en Selsølg, at Forslaget ikke kan anses som taget tilbage; men foreligger til Forhandling, forsaavidt Noget vil udtale sig derom. — Folketingsmanden for Odense Amts 4de Valgkreds har Ordet.

Sagd: Af de samme Grunde, som nylig bleve udviklede af den ærede sidste Taler, og med det samme Forbehold tager jeg ogsaa samtlige de af mig stillede Underændringsforslag tilbage.

Da Ingen optog noget af disse Forslag, vare de saaledes alle bortfaldne.

Formanden: Indenrigsministeren er endnu ikke kommen tilstede, idet han rimeligvis har forudsat, at den første Sag paa Dagsordenen vilde medtage længere Tid, og jeg vil ikke begynde paa Forhandlingerne, før han er kommen, men jeg antager, han vil komme snart.

Efter et kort Ophold bemærkede

Formanden: Da Indenrigsministeren nu er kommen tilstede, kunne vi saaledes fortsætte Forhandlingerne. Jeg skal give den ærede Ordfører Ordet.

Ordføreren (Krabbe): Ved Forordningen af 15de Juni 1792 blev der, som bekendt, for at fremme Udskiftningen blandt Andet givet Tilladelse til Jorddrøtten, at, istedetfor paa sædvanlig Maade paa Livstid at bortfæste Gaarde, der vare Fæstevang undergivne, kunde han bortforpagte dem paa længere Aaremaal, mindst 50 Aar, eller ogsaa paa to eller flere Personers Levetid. I den paa-gjældende Bestemmelse i § 11 af den nævnte Forordning staaer der ikke det Mindste, som kunde give tilkjende, at det var Lovgiverens Mening, at der ved saadanne Contractforhold skulde kunne tages og gives nogen Indfæstning, men Bestemmelsen er affattet saaledes, at man endog maa antage, at Meningen var,

at Indfæstning ikke maatte tages. Bistnok netop fordi man har anseet dette for en selsølg, given Ting, finder man heller ikke i Indstillingen, hvorefter denne Forordning er bleven til, Noget om det Spørgsmaal, hvorvidt Indfæstning maa gives eller ikke; men da disse lange Forpagtninger efterhaanden kom i Brug, hvilket forøvrigt varede en rum Tid, uddannede der sig ogsaa efterhaanden paa nogle Steder den Praxis, at Godseterne toge en Recognition eller Indfæstning — det benævnes forskjelligt paa de forskjellige Steder — ved Bortforpagtningen ligesom ved Livsfæste, og denne Indfæstning eller Recognition steg paa enkelte Steder endog til en meget betydelig Sum. Skjøndt nu Alle, saavidt jeg har bemærket, have været enige om, at dette laa udenfor Forordningens Mening, have dog ogsaa de fleste erkjendt, at dens Affattelse ikke var en saadan, at der i den laa noget bestemt Forbud derimod, saaledes at Domstolene altsaa ikke havde noget Middel til at forhindre det, og Regeringen som Følge deraf heller ikke. Nu i ganske særlige Forhold troede Regeringen at kunne forhindre det, nemlig hvor slige Bortforpagtninger stete ved Lehn-, Stamhuus- eller Fideicommissbesiddere, idet Justitsministeriet da opfattede Forholdet saaledes, at det var stridende imod den successionsberettigede Slægts Interesser, at den bortforpagtende Besidder tog en saadan Fordeel forud. Af denne Grund var det, at Justitsministeriet i en Skrivelse af 30te Jult 1849, som vi have anført i Betænkningen, erklærede en saadan Betingelse af Indfæstning eller Recognition for ulovlig, naar den foretoges paa Lehn, Stamhuus eller Fideicommiss, men derimod manglede man Midler til at forhindre det ved almindelige Eiendomme. Det indbragte Lovforslag sigter nu til at opheve de skadelige Følger heraf, idet dets § 1 gaaer ud paa at stifte en Ret for Forpagteren til at faae visse Dele af den erlagte Indfæstning eller Recognition tilbagebetalt. Udvalget har været ganske enig i, at det var rigtigt at hemme de skadelige Følger af denne Praxis, som, om den end ikke kunde siges at være stridende imod Lovgivningens Ord, dog uden Tvivl maatte siges at være stridende imod